

Sezaice Maverera

Category: Goşgular, Kitapcy
написано kitapcy | 24 января, 2025
Sezaice Maverera SEZAICE MAVERA...

«Ya yağmurdan yukarı ya sahradan aşığı
ya deryanın kafesi ya azat gökkuşığı...»

I. KISIM

Bir nağme yankılanır uzaktan, çok uzaktan,
Rüyalar ülkesine götürür çiçekleri.
Çiçeklerin aksine hâlâ ayakta tutan,
Rüyaların aksine sunan içecekleri,
O ezgi değil miydi, beni Göklere satan?
Rüzgarın eşliğinde delerek perdeleri,
Bir nağme yankılanır uzaktan, çok uzaktan.

Ne bilsin talihimi yaşmaksız papatyalar?
Sıkışmışken, örtülü düşlerin bahçesinde.
Bağlar yabancı bana, beni bahçivan anlar,
Ruhumun anahtarı ipekten şiltesinde.
Havuzlara ulaşan yol, set-set, duvar-duvar,
Can çekişir perende suların ötesinde.
Ne bilsin talihimi çırcıplak papatyalar?

Kaldırımlarda tutsak ak-kara gökkuşığı,
Geçmişini kayıp tarih, geleceği muamma.
Tavus tüyünde saklı, sevdanın yeşil çağı,
Sıcak bir temasıyla son bulur soğuk humma.
Ya yağmurdan yukarı ya sahradan aşığı,
Ah, bir karara varsa, bu ilahi dilemma,
Kaldırımdan kurtulsa, rengârenk gökkuşığı.

Yuvasından firari Hümayı gördünüz mü?
Dudağımdan yükselen semavi kanatları?!
(Kirpik iradesinin haddini sordunuz mu?)

Kanattan kanatlara uzanan serhatları,
Siz hiç nefesinizle telleyip ördünüz mü?!
Yılgın rüzgara teslim tüylerin heyhatları,
Yoksa, siz, o garibim Hümayı vurdunuz mu?!

Azizim mesafeler – iki bulut aralık,
Merhameti andıran nehirlerden süzülen.
Tacı yerlerde yeksan rotasız kalabalık,
Karışmış keselerde ezenler ve ezilen.
Onlardan biriyim bak – yağmura hasret balık,
gibi derinliklerde tuz kurşuna dizilen.
Mesafeler azizim – iki katre aralık...

II. KISIM

Zihnimin serhaddini özgür bırakmak için,
Kırılğan anılarla yaktım koca bir ateş.
Kendi odum kendimi yandırdı için için,
Taze kalan her duygu bir melek tüyüne eş.
Şehrimin levhasına mihlanmış adın, perçin.
Şehrimin ortasına doğsa yepyeni güneş
Kırılğan anıları özgür bırakmak için
Zihnimin serhaddinde yaktım koca bir ateş...

Gözlüğün arkasından güneşe bakmak gibi,
Sırf, rengi beyaz diye kediden şans beklemek.
Arif mırıltilarda duymak cânân ismini,
Ve sonra duaların önsözüne eklemek,
İşte bu mefkuredir tüm kadehlerin dibi.
Inatçı ümitleri ötelere saklamak,
Gözlüğün gerisinden dünyayı görmek gibi...

Özge rüyada zinde uykusuz gecelerim,
Gözlerimin ferini o gözlere taşıdım.
Saadeti israf etmekten korkar şu ellerim,
Misafir bulutlarda damla-damla yaşadım.
Gökte asıllı kaldı meçhul bilmecelerim,
Heykelini görünce yıldızlarda, üşüdüm.

0 rüyalarda mahfuz uykusuz gecelerim.

Bugünümün külfeti ceddinden kalıt bana,
Benden müstakil miras – yarına revan çile.
Yükselttim geçmişimi fikrimin sehпасına –
Ve yarınlar hatırlar beni ilmikler ile..
Erişmedikçe bu çark affın intikamına,
Uzar Divana kadar 0 keşmekeş silsile.
Bugünün başağrısı irsi yadigâr bana.

Yelda yüklü varlığım ne tümseklerden geçti,
Daha iyi anlıyorum artık kambur feleği.
0 da 'güzel yurt' diye geldi sinemi seçti,
Yerinden-evinden edip, hayırhah meleği.
Gel gör ki Mesih için Meryeme sofraya düştü,
Kırıntıdan yeşerir ruhumun çöl belleği.
Yelda ümit varlığım ne tümseklerden geçti...

Kerbela külünden dinle, son güfteyi ey yar!
(Kahve ahdini bozar, yılların rafta senin)
Sen bana gel, ellerim ellerine intizar,
Yaştan telaştan azad, baki kalır yeminim.
Maveranın bağrına saplanan mavi efkâr,
Rüyasında Anka'yı ağlatan o ses benim.
Kerbela kuşundan dinle, son besteyi ey yar!...

© Taýmaz SEYİDOW. Goşgular